

Хай живе традиція!

Щороку 7 липня відзначається свято Івана Купала. Свято є традицією. Точніше сказати, злиттям християнських та язичницьких традицій: церква цього дня відзначає Різдво Івана Хрестителя, а до хрещення Русі Володимиром (988р.) слов'яни відзначали цієї пори свято Купайла, тобто Сонця. Так і утворився народний празник Івана Купала.

РАНИШЕ свято Івана Купала носило ритуальний, магічний характер. Дівчата, пускаючи по воді вінки з встановленими на них свічками, намагалися побачити своє майбутнє (хто вийде заміж, а хто й далі дівуватиме). Потім стрибали через багаття. Найспритніші мали споді-

тури? Характер свята вже не ритуально-магічний, а розважально-повчальний. Зразу скажу: вінки на воду ніхто не пускав, басейн, все ж таки, не річка! Є в нас люди, які цього не розуміють. Через багаття ніхто не стрибав – трохи високо. Але до багаття ми

ваними подушками. О, це вже веселіше: б'ють, падають – все як і треба.

Повертаємося до сцени. Конкурс для пивоманів – бідна жіночка! Осилити дві пляшки, ще й облилася. А в нагороду (фіналістам конкурсу) дали памперс, щоправда, з добренькою такою рибиною. "Навчання приймаків" (доїли перчатку). Цікаво, що справжній приймак програв: що-то чекає його вдома?.. Перевтілювання чоловіків у жінок на бігу. Здається, саме ця забава здобула найбільшу підтримку глядачів. "Фізична" казочка про ріпку: кожна дійова особа, почувши своє "ім'я", мала присісти. "Діда" шкода, але ж не

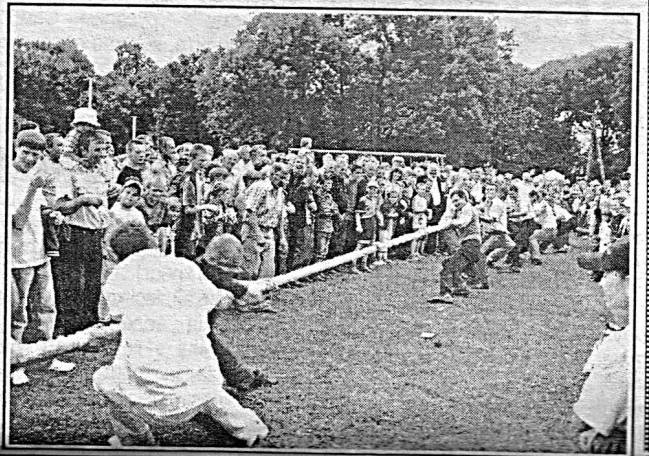
розваг отримали подарунки. Зауважимо те, що діти були набагато активніші за дорослих.

Потім відбулося театралізоване дійство. Ну, з гумором-то в нас усе нормально! Чого тільки варті деякі дійові особи: Люцифер Критинович (яка неповага до чорної сили!), Рило Рогате, Ньюхаючий Копито!!! А от озвучення – караул: техніка підвела. Багато хто просто не почув, а тому й не зрозумів всієї краси вистави. Думаю, вживу вийшло б краще.

І ось воно – багаття! Піротехніка відпочиває. Ніякий салют не може порівнятися з тією красою, яку присутні мали змогу

здався, присідав до кінця (не свого – казки). Звісно, всі учасники конкурсів і

спостерігати в неділю. Тепло від вогню зігрівало не тільки зовні, а, зда-

коли вдало перескочать через полум'я захохані, – чекати весілля. Ну, а як вскочив у вогонь – знай, біда обов'язково прийде до тебе в гості. Закінчува-лося дійство розшуком квітки папороті. За повір'-ям, той, хто знайшов та-ємничий цвіт квітки, мав здобути всі земні багат-ства.

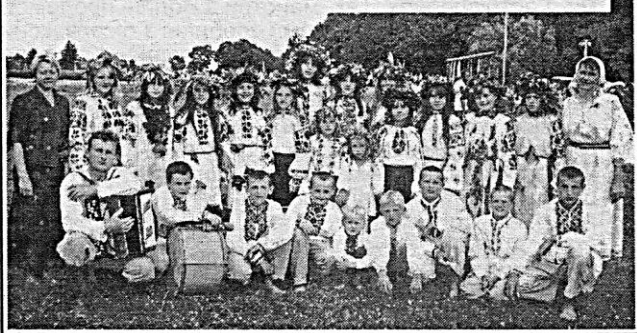
Так було раніше. Тепер переносимося у сьо-годення. Як виглядає су-часне свято Івана Купала в інтерпретації Володими-рецького будинку куль-

про все по порядку.

Відкривали програму ігри, конкурси, козацькі розваги. Теніс на траві (за дві гривні надавалася можливість виграти один із цінних призів), стовпи з подарунками (познімали все), перетягування канату, біг у мішку.

Перейшли до берега – почалася “риболовля”. Та, мабуть, немає в Во-лодимирці справжніх ри-баків, або це й справді бу-ло неможливо. Далі, вже на воді, проходили спаринги на колоді імпровізо-

Супроводжував усе свято зразковий фольклорний ансамбль “Веселики Полісся” с.Жовкині.

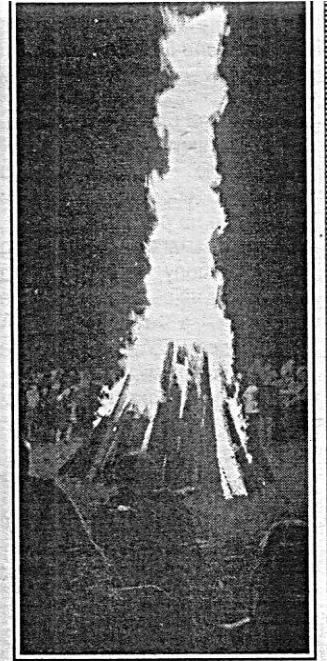
Ложка дьогтю

Не зовсім зрозуміло, чому свято, традиційне свято, проходило у не-ділю 10 липня. Чим чет-вер гірший!? Дійство починалося о сьомій годині – в цей час мало хто працює. Крім того, 7 липня ніхто і так не хазяйнував. Наприклад, у сусідній Довговолі свято проходило 7 лип-ня. Хоч там і обмежи-лися тільки народними гуляннями, які лише завершували програму свята “На Купала нічка мала”.

Дивлячись на вигляд зони відпочинку, скаржи-лися на культуру наших людей, які де попало кидали обгортки з мо-розива, порожні пляшки тощо. Але ж не було для цього встановлено жодної урни чи ящика для сміття! Не всі ж з собою пакета носили.

Вся музична апара-тура стояла у помаран-чевій (політичній) па-латці. До чого тут по-літика! Люди прийшли на народне свято, при-йшли від-по-чи-ва-ти!

Свідомо не шукаю причин цих негараздів. Це не є метою мате-ріалу. І ні в якому разі це не спроба когось обра-зити. Оргкомітет зро-бив людям свято і за це йому щира подяка. Але ж критика є одним із каталізаторів прогресу.

валось, і все ество. Нав-коло вогнища утворилося, можна сказати, символічне коло. Не дивлячись на пізню годину, стояли всі: дідуся й бабусі, батьки і діти, молодь. Ось він, момент, коли відчуваєш силу народної традиції. Коли просто приємно на душі. Подивившись на ді-тей, як вони сміються, бі-гають, радіють – і сам ве-селішаєш, забуваєш про свої проблеми. Думаєш, якщо їм добре, значить, свято вдалося. Вони – на-ше майбутнє і мають зна-ти й поважати своє мину-ле. Хай живе традиція!

Дмитро АНДРЕЄВ,
студент Харківсь-кого національного університету.

Фото
Сергія Дуляницького.

Андрєєв Д. Хай живе традиція// Володимирецький вісник.- 2005.- 15 липня.-

С. 2.